

РЕШЕНИЕ

№ 8388

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 12.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **3417** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 68 от Закона за защита от дискриминацията /ЗЗДискр./

Образувано е по жалба от адвокат Я. Я. - пълномощник на жалбоподателя С. О. адрес: [населено място], район „Л.“, [улица]. ет. 1, ап. 1 срещу Решение № 92 от 05.03.2024г. на Комисия за защита от дискриминация, постановено по преписка № 140/2022г.

По делото е изискана и приложена административната преписка. Представени са писмени становища от ответника и от заинтересованата страна М. К. Ц.

Жалбата се поддържа в съдебно заседание от жалбоподателя чрез процесуалния представител адв.Я. и адв.М., излагат се аргументи за отмяна на оспореното решение и не се претендират разноски по делото.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, редовно призована не изпраща представител, взема становище по делото, в което излага аргументи за отхвърляне на жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни - М. К. Ц., И. Л. М. , К. Т. Т. , Н. В. З. не се явяват. М. Ц. изразява писмено становище излага аргументи за неоснователност на жалбата и правилност на решението на Комисията за защита на лични данни.

В конкретния случай от представената по делото административна преписка се установява следното :

Производството по преписка № 140/2022 г. е образувано с Разпореждане вх.№ 422/06.07.2022 г. на Председателя на Комисията за защита от дискриминация въз основа въз основа на подадена от господин С. О., чрез адв. Я. Г. Я. от САК жалба с вх.№ 44-00-1865 от 27.05.2022 г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-2043 от 10.06.2022 г. След образуване на преписката, постъпили са и допълнения към жалбата, заведени с вх. № 44-00-3606/31.10.2022г. и вх. № 44-00-4121 /06.12.2022г.

Предвид изложените оплаквания за евентуално осъществена дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на §1, т. I от ДР на ЗЗДискр., въз основа на признаците съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.: „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“, преписката е разпределена за разглеждане от ПЕТЧЛЕНЕН разширен заседателен състав.

В жалбата с вх. № 44-00-2332/12,07.2022г. са изложени следните оплаквания:

Твърди се, че със съобщение изх. 9866 / 04.05.2022 г., изпратено от М. Ц. - Частен съдебен изпълнител, рег. Х« 840 до него, което било получено на 10.05.2022 година от неговия адвокат Л. М. бил уведомен за въвод във владение, който съдията възнамерявала да извърши на 16.05.2022 година.

Посочва, че с този въвод съдията предоставяла фактическото ползване на производственото хале, в което упражнявал търговска дейност, като автосервиз на „Соф - Строй 69" ЕООД, ЕИК:[ЕИК], дружеството, което било обявено за купувач на имота на публична продан с Постановление за възлагане от 16.02.2022 година, вписано в Агенция по вписванията под акт № 71. том 68, вх. рег. № 27602/ 20.04.2022 г. О. поддържа, че безспорно било, че имотът, който бил предмет на въвода, а именно имот с идентификатор 68134.509.1709.1 по КК и КР, одобрени със Заповед РД-18-53 /23.11.20 И г. на ИД на АГКК, бил придобил на 10Л1.2.015 година, с Нотариален акт№ 178, том Ш, рег. 17491, дело № 497 на нотариус В. И. - рег. № 27! НК, чрез покупка от „Х." ООД, ЕИК[ЕИК]. Безспорно било също така обстоятелството, че към датата на извършването на нотариалния акт в службата по вписванията - [населено място], по описаното по-горе изпълнително дело, с вх. 38034, под акт 119 от 29.08.2012 г., том 18, била вписана обезпечителна възбрана от ЧСИ М. Ц.. Твърди, че с тази възбрана били обезпечени евентуални вземания на вискателя „Обединена Българска Банка" АД срещу „Хито" ООД, търговското дружество, което му продаде имота. Допълва, че на следващо място по важност било и обстоятелството, че както производственото хале, така и парцелът, върху което то е построено, владеел от 08.03.2005 година, няколко месеца след като пристигнал в България. В производственото хале от тази дата до настояща дата извършвал ремонти на автомобили, като отчитал търговската дейност чрез едноличното дружество с ограничена отговорност „Пантера 25" с ЕИК 20120622133542 и това било факт, който можел да бъде доказан от всички съседи, както и от много клиенти. Жалбоподателят посочва, че факта, че своял имота, а не бил обикновен държател, можел да бъде потвърден от управителя на търговското дружество, което било негов юридически

собственик до края на 2021 година.

О. посочва в допълнение, че независимо от възбраната, за която знаел, поради нуждата, която имал от това да ползва имота, закупил имота и поел риска от това да бъде отстранен, в случай на бъдеща публична продажба. След закупуването на производственото хале на 10.11.2015 година до датата на получаването на описаното по-горе съобщение за въвод във владение на 10.05.2022 година, необезпокоявано го ползвал през всичките тези шест години и шест месеца. Поддържа, че именно обстоятелството, че владееел имота повече от пет години, му давал основание да твърди, че го е придобил, освен с посочената по-горе правна сделка, и с изтичането на петгодишна кратка давност. /Цитира съдебна практика във връзка с последното си твърдение/.

С вх. № 5508 /12.05.2022 година, на основание чл. 523, ал. 2 от Гражданския процесуален кодекс, изявил пред частния съдебен изпълнител претенцията си на собственик на имота, върху който тя възнамерявала да извърши въвод и отправил към нея молба да отложи изпълнението, като му даде възможност да предяви отрицателен установителен иск с правно основание чл. 524 ГГОС и да докаже собствеността си. /Цитира разпоредбата на чл. 524 от ГПК и сочи съдебна практика във връзка с нея/. Твърди, че писмото било предадено лично на съдията от адвокат Я. Я. и още при предаването му тя изразила становище, че нямало да се съобрази със закона и че ще извърши въвода на всяка цена. Макар да възприел тази позиция, жалбоподателят твърди, че не вярвал, че е възможно съдия да погази закона. Допълва, че на следващия ден изпратил уведомителни писма до Софийска районна прокуратура, до директора на Второ РУ - СДВР. както и до съдебния изпълнител, за да предотврати „евентуалния незаконен въвод“, което писмо Ц. отказала да регистрира в управляваната от нея кантора, поради което го изпратил и по имейл с електронен подпис.

Независимо че направил всичко възможно да защити правата си, на 16.05.2022 година, Ц. извършила въвода, като „е проникнала в помещенията на обекта, разбивайки масивна желязна врата, катинари и други приспособления за защита на имота“. О. твърди, че в производственото хале към деня на въвода имало движими вещи за над 500 000 лева, с които не знаел какво се случва и предполагал, че били откраднати.

В допълнение, заведено с вх. № 44-00-2043/10.06.2022 г. прави следните допълнения:

Посочва следните подробности във връзка с твърдените защитени признаци съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. - Народност и произход: сириец, сирийски, гражданство: Великобритания, религия: ислям, вяра: мюсюлманин.

Жалбоподателят твърди, че преди извършването на въвода, неговият адвокат Я. Я. посетил кантората на ЧСИ с намерение да заведе в регистратурата писмено становище относно предстоящия въвод. Допълва, че в този писмен документ се съдържало подробно изложение на претенцията му за собственост на имота, върху който ЧСИ следвало да извърши въвода. Твърди, че в регистратурата на ЧСИ не приели документа и извикали ЧСИ, която заявила, че няма да се съобрази с така направените от него искания. О. заявява, че впоследствие неговият братовчед М. О., който бил

упълномощен с нотариално заверено пълномощно, също се опитал в кантората на ЧСИ да връчи писмен документ по повод на предстоящия въвод, но въобще не бил допуснат, като пред свидетели му било казано от служителка, че „такива като него нямат право да подават каквито и да е документи и го е изгонила от помещението“

Твърди, че на 16.05.2022 година, в нарушение на описаните по-горе разпоредби, въводът в неговия имот бил извършен от ЧСИ, като в рамките на процедурата не били допуснати нито неговият упълномощен представител, нито някой от работещите в сервиза, който се помещавал в производственото хале.

Твърди, че ответната страна ЧСИ М. Ц. препятствала правото му на съдебна защита срещу въвода във владение в нарушение на чл.523, ал.2 и чл.524 ГПК. Посочва в допълнение, че ЧСИ, след като била уведомена какви били правата му на собственик на имота, го продала на публична продан, извършила незаконен въвод, в резултат на което той бил лишен от своя собственост.

Жалбоподателят поддържа, че действията и бездействията на Ц. били пряко свързани със защитата на неговата собственост, а непряко били свързани с извършваната от него стопанска дейност, защото производственото хале се използвало за автосервиз, а в този автосервиз работели хора и издържали семействата си, както и отчасти жалбоподателя.

С допълнение, заведено с вх. № 44-00-3606/31.01.2022 г. представя заверено копие от документ - паспорт на С. О. - жалбоподател по преписката. Излага оплаквания и навежда твърдения, идентични с тези в жалбата и предходните допълнения към същата.

С допълнение, заведено с вх. № 44-00-4121/06.12.2022 г., представя 2 бр. копия на пълномощни. w Във връзка с необходимостта от изясняване на допълнителни обстоятелства относно пасивната процесуална легитимация, до жалбоподателя, чрез адв. Я. Я., е било изпратено писмо с изх. № 44- 00-790/23.02.2023 г., с което са дадени указания да уточни дали поддържа оплаквания и срещу други лица, освен ответната страна ЧСИ М. Ц..

В отговор е постъпило писмо, заведено с вх. № 44-00-1015/10.03.2023 г.» с което жалбоподателят прави следните уточнения:

Посочва, че при посещението на нотариалната кантора, служителите не се представили с имена и длъжност. Били на рецепцията, която се намирала непосредствено след като се влизало в кантората на ЧСИ, отказали входиране на жалбата. Жалбоподателят допълва, че при излизане от коридора чул репликата „не им обръщайте внимание на тези цигани“. Поддържа оплаквания за осъществена дискриминация срещу всеки един от служителите на рецепцията/деловодството поотделно.

В развилото се производство пред КЗД ответната страна оспорила подадената жалба като неоснователна. Подчертава, че в жалбата се излагали твърдения, които нямали нищо общо с дискриминационно поведение от нейна страна, както и от служители в

кантората. Сочи, че всички твърдения за грубо вербално отношение спрямо някакви лица, посетили кантората от името на жалбоподателя, били неверни. Твърди, че лицето С. О. никога не е посещавал кантората на ЧСИ М. Ц. и никога не е взаимодействал по никакъв начин със служителите на кантората на ЧСИ. Поддържа, че същият не е бил свидетел на твърдените „дискриминационни действия“, както било видно и от самото изложение. Посочва, че жалбоподателят нямал право да предявява предполагаеми чужди права - в случая на негов роднина, за когото се твърди, че е посещавал кантората - М. О.. Сочи, че в тази ѝ част жалбата била не само нередовна, но и недопустима. Заявява, че правните квалификации на действията ѝ могли да бъдат разглеждани в контекста на различни съдебни производства по повод твърдените от С. О. права върху имота, но нямали нищо общо с правомощията и дейността на Комисията за защита от дискриминация. Ставало въпрос за лице, придобило недвижим имот, върху който била наложена възбрана, и което съгласно закона следвало да търпи изпълнението върху имота.

Посочва по отношение на твърденията за отказ за входиране на жалба, че същите били „неверни и представляват голословна и арогантна клевета, която не подхожда на лице, вписано като адвокат. Поддържа, че в деловодството на ЧСИ се входирил всеки документ. Както било видно, въпросната „жалба“ от 12.05.2022г. не само била входирана, но и върху нея било поставено разпореждане на ЧСИ от същата дата.

Допълва, че твърденията, направени от лице, което не присъствало и никога не било посещавало кантората на ЧСИ за това, че служител от кантората уж бил е казал реплика „циганска работа“ било „безобразна клевета и не подхожда на лице, вписано като адвокат“.

Твърди, че след извършване на въвода, жалбоподателят подал много жалби до КЧСИ, Министерство на правосъдието, както и няколко жалби до полицията. Нито една от жалбите не била приета за основателна.

В обобщение счита, че поведението на жалбоподателя С. О. било ..в най-горната скача на процесуалната недобросъвестност Твърди, че жалбоподателят знаел, че придобива имот, върху който било насочено и ще се проведе изпълнение по изпълнителното дело, а настоящата жалба приемала като пореден опит да се затормози работата и да се злепостави институцията на съдебния изпълнител е отправянето на изцяло неверни твърдения и клевети, включително до Комисия за защита от дискриминация“.

В допълнение, посочва имената на служителите от сектор „деловодство“, които на 12.05.2022 г. са били на смяна: И. Л. М.. Н. В. З. и К. Т. Т..

С вх. № 10-00-183/28.03.2023 г. е постъпило писмо от ответната страна: К. Т. Т., с което изразява следното становище:

Заявява, че не могла да вземе становище относно законосъобразността на конкретните действия, считани за дискриминационни, тъй като не била запозната с правната страна на делото. Известно ѝ било, че имало затруднения с уведомяването на лицето С. О., но нищо повече. Твърди, че не познавала адвокат Я. Я., който, „дори да е посещавал кантората, както се казва в жалбата „ през месец май“ то това е било преди близо една

година“ Сочи, че в кантората ежедневно идвали множество адвокати, с което се водили служебни разговори относно справки по дела и документи. Допълва, че в кантората се входирали абсолютно всички постъпили документи, независимо дали са постъпили от страна, приносител, или по поща. Нямало документ, представен в деловодство, който да не е бил входираан в програмния софтуер, с Твърди, че не познавала С. О., нито негови роднини, дори такива да са посещавали кантората, то не били оставили отчетлив спомен у нея за нещо по-различно от обичайните действия, които се правили по делата.

Относно твърдението, че някой в кантората е казал на някого „циганска работа“, сочи, че тя лично такъв израз никога не била чувала и такъв израз не бил произнасян в нейно присъствие; Изразява увереност, че обидни думи не били използвани или произнасяни.

С вх. № 10-00-184/28.03.2023 г. и вх. № 10-00-185/28.03.2023 г. са постъпили писма от ответните страни, съответно: И. Л. М. и Н. В. З., с които писма представят становища, идентични по съдържание със становището на ответната страна К. Т..

С вх. №10-00-3 85/13.06.2023 г. са постъпили писмени доказателства от ЧСИ М. К. Ц..

С вх. № 44-00-2477/29.06.2023 г. е постъпила молба от адв. Л. М., в която моли да се приеме, че спрямо С. О. е бил използван неприемлив израз, а именно „циганска работа“ което само по себе си било форма на тормоз, както спрямо него така и спрямо неговите пълномощници, които потвърждават, че са чули израза. Посочва като лица за сравнение всички хора, които не са с тъмен цвят на кожата, не изповядват Ислям, които видимо са от български произход, които са с близки или еднакви бит, история, култура и житейски нагласи с ответните страни.

КЗД е приела, че основната тежест за да бъде приета жалбата за основателна е дали наистина думите „циганска работа“ са били произнесени в кантората на ЧСИ М. Ц.. От друга страна, относно въпроса кой е изрекъл тези думи, нито процесуалния представител на жалбоподателя, нито останалите посочени от жалбоподателя свидетели на случката можаха да определят кой точно ги е изрекъл.

КЗД счела, че по това оплакване няма представени доказателства от които може да се направи предположение, за извършена дискриминация. Оплакването лежи единствено на голословни твърдения без ясна връзка между самия израз и посочените от жалбоподателя защитени признаци.

С оглед на горното КЗД е приела, че по преписката не са изложени факти по-горепосочените случаи, както и не са приложени убедителни доказателства, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице тормоз от ответните страни спрямо С. О. по защитените съгласно Закона за защита от дискриминация признаци „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“. Сочените факти съдът намира за безспорно установени от наличната по делото административна преписка. Същите не са оспорени от страните, а се интерпретират различно от тях.

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателя бе разпитан св. Й. М. О. – син на братовчед на С. О.. В показанията си описва посещение в офиса на заинтересованата страна М. Ц. през февруари 2022г. заедно с баща си М. О. при което е било отказано да бъде приета жалба срещу насрочения въвод и двамата били изгонени лично от М. Ц.. Свидетелят твърди, че чул да казва „разни неща , вика: Циганска работа“ и изрично заявява, че С. О. не е присъствал в офиса.

При така установените факти съдът счита следното :

Съдът след като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на акта, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл. 146 АПК, преценява следното: На първо място, обжалваното решение е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 65, т. 5 във вр. чл. 48 ЗЗДискр. На проведеното на 5.03.2024г. заседание присъстват всички членове от Петчленен разширен заседателен състав, като на основание чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр., решението е взето с единодушие и е подписано от членовете на заседателния състав, без да е налице особено мнение. Съдът приема, че не съществува предпоставката за отмяна на атакувания акт – липса на компетентност на административния орган по смисъла на чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146, т. 1 от АПК.

На второ място, оспореното решение е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му, съгласно разпоредбите на чл. 65 - чл. 66 от ЗЗДискр. във вр. чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976 г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004 г. по дело № ТР-4/2002 г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновава и посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за

правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес. Ето защо, съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт – неспазване на законоустановената форма по смисъла на чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146, т. 2 АПК.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес, съответно до отмяна на издаденото решение /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Съгласно чл. 50, т. 1 ЗЗДискр. производството пред КЗД започва по жалба на физически лица, от което право се е възползвала жалбоподателят С. О. . Спазени са разпоредбите на чл. 51, чл. 52 и чл. 54 ЗЗДискр., проведена е процедура по проучване, като на страните е предоставена възможност да се запознаят със събраните по преписката материали и да организират защитната си теза. За изясняване на обективната истина са проведени няколко открити заседания при съобразяване с основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства /чл. 8, чл. 34 и следващите от АПК/. Страните в производството са изслушани, насочени са към помирителна процедура, като им е предоставена възможност да обективират своите доказателствени искания и да изразят становище по доказателствата на насрещната страна.

Действително осъществилата се фактическа обстановка е изведена безпротиворечиво и е подведена под релевантния материален закон, като Комисията е отграничила предмета на спора и се е произнесла с оспорения акт дали е налице нарушение на антидискриминационното законодателство.

На основание чл. 64, ал. 1 от закона, резултатите от производството са обективирани в атакуваното решение, подписано от членовете на състава, присъствали на проведеното на 08.11.2023 г. заседание. Видно от горепосочените дати на приключване на производството и на произнасяне на решението, се констатира, че 14-дневният срок по чл. 63, ал. 3 ЗЗДискр. не е спазен. Настоящият съдебен състав следва да уточни, че сроковете по глава четвърта, раздел първи от ЗЗДискр. "Производство

пред Комисията за защита от дискриминация" имат инструктивен характер, като срокът за обжалването започва да тече не от датата на последното проведено заседание пред КЗД, а от датата, на която жалбоподателят е получил препис на решението. Произнасянето от ответника след изтичането на срока по чл. 63, ал. 3 не съставлява процесуално нарушение със съществен характер, което да опорочи формираното воляизявление.

Задължение на КЗД е въз основа на изложените в жалбата обстоятелства да определи предмета на проучването, страните в административното производство, на които по реда на чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. да даде възможност за запознаване със събраните по преписката материали. Впоследствие страните имат право да участват в заседанието, което се провежда на основание чл. 60 ЗЗДискр. От събраните по преписката доказателства се установява, че в производството пред административния орган процесуалните действия на страните са съобразени с разпределената доказателствена тежест. Най-общо, не е налице основание за отмяна на административния акт по смисъла на чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146, т. 3 от АПК във връзка с разпоредбите на глава четвърта, раздел първи от ЗЗДискр.

На четвърто място, съдът констатира, че не е налице незаконосъобразност на решението по смисъла на чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146, т. 4 от АПК-противоречие с материалноправните разпоредби на закона.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр се забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на посочените дискриминационни признаци.

Съгласно § 1, т. 7 във връзка с т. 8 от ДР във връзка с чл. 4, ал. 2 и ал. 3 на ЗЗДискр "неблагоприятно третиране" е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица, което следва да бъде извършено "на основата на признаците по чл. 4, ал. 1" /"действителното, настояще или минало, или предполагаемо наличие на един или повече от тези признаци у дискриминираното лице или у лице, с което то е свързано, или се предполага, че е свързано, когато тази връзка е причина за дискриминацията"/. За да се констатира наличието на дискриминация, е необходимо коректно да бъде посочено лице сравнител, поставено в по- благоприятни условия от жалбоподателя на

базата на признаците по ал. 1 на чл. 4 от закона /чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр/.

Сравнението, в този смисъл, се приема като основен и задължителен елемент от фактическия състав на всеки един от двата вида дискриминация и липсата му е основание да се приеме, че не е налице по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя спрямо "друго лице при сравними сходни обстоятелства". В конкретния случай, липсва лице за сравнение, с което е било постъпено по-благоприятно и не е прието за рисков клиент при идентични факти.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр, "в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е дискриминирана, представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен". "В производството по установяване на дискриминация, за да възникне за отговорния за твърдяното нарушение на принципа на равно третиране задължение да доказва - пълно и главно, неговото спазване, е необходимо лицето, което твърди, че е дискриминирано да докаже наличието на факти, които дават основание да се направи обосновано предположение за вероятно осъществяване на неравно третиране поради защитен признак. Т. е. необходимо е да съществуват доказателства, които са достатъчна индиция, че между съпоставимите лица, които са и които не са носители на защитения признак е налице неравенство, за да може да се презумира, че именно защитения признак е причината за неравенството" /Решение № 11111 от 30.08.2012 г. по адм. дело № 5665/2011 г., VII отд. на ВАС на РБ/.

Настоящата съдебна инстанция счита, че твърденията на жалбоподателя С. О., че някой е казал израза „циганска работа“ не е подкрепена с никакви доказателства, а единствено голословни твърдения, като дори жалбоподателя не може да изясни кой точно от ответните страни е извършителят на дискриминацията.

Състава счита, че сочените от жалбоподателя признаци „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“ въз основа на които е извършена дискриминация остават недоказани, тъй като не се установи той да е взаимодействал пряко със служители от кантората на ЧСИ М. Ц..

Предвид изложеното състава счита, че не е налице дискриминация по смисъла на чл. 4 от ЗЗДискр. Извършено под формата на тормоз.

Предявената жалба е неоснователна поради неустановено нарушение, свързано с дискриминация спрямо жалбоподателя в обхвата на признаците „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“ по заявената с жалба фактически обстоятелства и като такава следва да бъде отхвърлена. На тези оплаквания и аргументи е даден подробен отговор от КЗД в процесното решение. Изложените от ответника аргументи напълно се споделят от настоящия съдебен състав. Показанията на разпитания в хода на съдебното производство не променят изводите за доказаност на претендираната дискриминация. Следва да се посочи, че свидетелят изрично заявява, че жалбоподателят не е присъствал при описаното от него посещение в офиса на ЧСИ Ц., а и същия сочи събитие от февруари 2022г. която дата не кореспондира с твърденията на жалбоподателя и писмените доказателства по делото които сочат, че действията на ЧСИ са извършвани през май същата година. Това разминаване е достатъчно съдът да приеме, че показанията на свидетеля са ирелевантни за настоящото производство.

На следващо място следва да се посочи, че КЗД няма правомощията да обсъжда по същество дали е законосъобразни действията на ЧСИ в хода на изпълнително производство по ГПК. Ето защо непроизнасянето по същество относно този въпрос от КЗД е правилно, тъй като в противен случай с оглед на сочената разпоредба такова произнасяне би било нищожно.

Доколкото са установени и подробно анализирани всички факти по случая, съдът счита че правилно е прието от КЗД, че не е доказано наличието на дискриминация по признаците „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“ и правилно е приложен материалния закон.

На пето място, съгласно чл. 146, т. 5 АПК оспорването на административните актове с осъществява и при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 2 от ЗЗДискр целта на закона е да осигури на всяко лице правото на равенство пред закон; равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот; ефективна защита срещу дискриминацията. Ефективната защита срещу дискриминация би се осъществила само при условие, че е установено безпротиворечиво наличието на дискриминация на някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр, което не е изпълнено в настоящия случай.

С оглед изложеното дотук, съдът счита че оспореното процесното

Решение № 92 от 05.03.2024г. на Комисия за защита от дискриминация, постановено по преписка № 140/2022г., в което е прието за установено, че Частен съдебен изпълнител М. К. Ц., рег. № по КЧСИ: 840, И. Л. М., К. Т. Т. и Н. В. З. / трите служител в сектор „деловодство“ при ЧСИ М. Ц. / с адрес на кантората: [населено място], [улица], ет. 1, не са осъществили дискриминация под формата на „тормоз“ по смисъла на §1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., въз основа на признаците съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.: „народност“, „произход“, „гражданство“, „религия“ и „вяра“ по отношение на жалбоподателя С. О., гражданин на Великобритания, роден на ! 3.04.1969 г, в [населено място], Република С., действащ чрез адв. Я. Я. от САК, с адрес за кореспонденция: [населено място]. [улица], ет. 1, ап. 1. И ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба с вх. № 44-00-1865 от 27.05.2022 г. и допълнение към нея с вх. № 44-00-2043 от 10.06.2022 г. След образуване на преписката, постъпили са и допълнения към жалбата, заведени с вх. № 44-00-3606/31.10.2022г. и вх. № 44-00-4121/06.12.2022 г. подадена от С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в [населено място], Република С., действащ чрез адв. Я. Я. от САК е законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК, във вр. 37 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева

Предвид гореизложеното съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в [населено място], Република С., действащ чрез адв. Я. Я. от САК адрес: [населено място], район „Л.“, [улица]. ет. 1, ап. 1 срещу Решение № 92 от 05.03.2024г. на Комисия за защита от дискриминация, постановено по преписка № 140/2022г.

ОСЪЖДА С. О., гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в [населено място], Република С. да заплати на Комисия за защита от дискриминация сумата от 100.00 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от получаване на препис.

